ספרא — פרק יח

[א] "...סולת ואפית אותה" – מנין אף חטין יקח? תלמוד לומר "ולקחת סולת". יכול אף שאר מנחות נלקחות חטין? תלמוד לומר "אותה" – זו נלקחת חטין ואין שאר מנחות נלקחות חטין.

[ב] "שתים עשרה חלות" – שיהיו שוות. "שני עשרונים" – שיהיו שוים. "החלה האחת" – כל לישתה ועריכתה לא יהיו אלא אחת אחת. ומנין שאף שתי הלחם לישתן ועריכתן אחת אחת? תלמוד לומר "יהיה החלה האחת". ומנין שירדו לתנור שתים שתים? תלמוד לומר "ושמת אותם". יכול אף שתי הלחם ירדו לתנור שתיהם? תלמוד לומר "אותם"[– זו נאפית שתים שתים ושתי הלחם נאפים אחת אחת.] "ושמת אותם" – לטפוס. ושלשה טופסים היו שם: נותנם לטפוס כשהם בצק, ובתנור היה להם טפוס, וכשהוא רודם נותנם לטפוס כדי שלא יתקלקל.

[ג] "שתים מערכות" – יכול שמונה וארבע? תלמוד לומר "שש המערכת". אי "שש המערכת", יכול שש ושש ושש? תלמוד לומר "שתים עשרה". אי "שתים עשרה", יכול ארבע וארבע וארבע? תלמוד לומר "שתים מערכות שש המערכת" – הא עד שיאמרו שלשה כתובים ואם לאו לא שמענו.

[ד] "על השלחן הטהור" – על טהרו של שולחן, שלא יהיו הסניפים מגביהים את הלחם מעל גבי השולחן. מכאן אמרו ארבעה סניפים של זהב היו שם מפוצלים מראשיהם, שהיו סומכים בהם (ס"א שיהו סמוכים בהם) שנים לסדר זה ושנים לסדר זה. ועשרים ושמונה קנים בחצי קנה חלול – י"ד לסדר זה וי"ד לסדר זה.

[ה] "ונתת על המערכת" – יכול מערכה אחת? הריני דן: נאמר כאן "מערכת" ונאמר להלן "מערכת". מה "מערכת" האמור להלן תופס שתים מערכות, אף "מערכת" האמור כאן – תופס שתים מערכות.

[ו] "לבונה זכה" – שתהיה ברורה. "והיתה ללחם" – חובה ללחם. "והיתה ללחם" – מלמד שהיתה מעכבת ומפגלת ופוסלת את הלחם. "והיתה ללחם" – אינה על גבי לחם אלא נותנה לשני בזיכים שיש להם שוליים ונותנם על גבי השולחן כדי שלא יבצעו את הלחם.

[ז] "לאזכרה" – ר' שמעון אומר נאמר כאן "אזכרה" ונאמר להלן (ויקרא ה, יב) "אזכרה". מה "אזכרה" אמורה להלן – מלא הקומץ, אף כאן – מלא הקומץ. מלמד שהיא טעונה שני קמצים, מלא הקומץ לסדר הזה ומלא הקומץ לסדר הזה.

[ח] "ביום השבת ביום השבת" – עורך חדשה ובשבת יקטיר ישנה. "יערכנו" – אין עורך עמו קנים בשבת אלא נכנס מערב שבת ושומטם ונותנם לארכו של שולחן – כל הכלים שהיו במקדש אורכן לאורכו של הבית חוץ מן הארון--

[ט] ואחר שבת היה נכנס וסודר שלשה תחת כל אחד ואחד ושנים תחת העליונה לפי שאין עליה משאוי. "מאת בני ישראל" – מרצון בני ישראל. "ברית עולם" – ממי שהברית שלו.

[י] "והיתה לאהרן ולבניו ואכלהו במקום קדוש" – מלמד שאכילתה במקום קדוש. אין לי אלא אכילתה במקום קדוש. מנין אף לישתה ועריכתה במקום קדוש? תלמוד לומר "והיתה". [מנין שאף שתי הלחם] לישתן ועריכתן במקום קדוש? תלמוד לומר "כי קדש קדשים". ר' יהודה אומר כל מעשיהם בפנים. ר' שמעון אומר לעולם הוי רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים כשרות בעזרה וכשרות בבית פגי.

[יא] "הוא" – שאם נפרסה אחת מהם כולם פסולות. "לו" – יכול לו לבדו? תלמוד לומר "ולבניו". אי "ולבניו", יכול לבניו ולא לו? תלמוד לומר "לאהרן". הא כיצד? לאהרן שלא במחלוקת ולבניו במחלוקת. מה אהרן כהן גדול אוכל שלא במחלוקת אף בניו כהנים גדולים – אוכלים שלא במחלוקת. "מאשי ה'" – אין להם אלא לאחר מתנת האישים. "חק עולם" – לבית עולמים.